

Tartalom

- Révai Miklós, iskolánk névadója
 - Olimpiai pontok
 - A vihar
 - Egy arc a Révaiból
 - A nyári gólyatábor
 - Idő
 - A ruha a lélek tükré
 - Tízórai Doszpot Péterrel
 - "Hölgyeim és Uraym!"
 - "Rohan az idő..."
 - Ausztráliában jártam...
 - A médiaoktatás Magyarországon és a Révaiban
 - Ha van öt perced...
 - Ismét diákparlament
-

Révai Miklós, iskolánk névadója

Jeles ünnepünk lesz télen: 250 éve, **1750 február 24-én született Révai Miklós Nagyszentmiklóson**, Torontál vármegyében, egy szegény falusi csizmadia gyermekeként. Korán elkerült a szülői házból, anyai nagybátyja, majd utódja, a csanádi plébános nevelte. Ez az idegenség alakította jellemét. Szegeden a piaristák gimnáziumában szerezte latinus műveltségét, nyelvtudását. A tudományok tiszteletére, hazafiságra nevelték, s ez későbbi életvitelét is meghatározta. Majd a piarista rendbe lép. Alaposan megismeri a hittudományt, s közben tanít. Egyik tanára révén a rajzoktatásban szerez jártasságot. Sokat foglalkozik nyelvünk múltjával bekapcsolódva a magyar irodalmi élet szervezésébe. Így a magyar felvilágosodás egyik fontos alakja lesz. Közben rajzot tanít, tankönyveket is ír, s megjelenik magyar nyelvű verseskötete Magyar alagyák címmel. Változatos életének fontos nyolc évét tölti (1787-1795) Győrött, a nemzeti iskola rajztanára lesz. 1787-ben jelent meg második kötete Elegyes versek címmel. Költői, fordítási, nyelvészeti munkája mellett Tudós Társaság létrehozása foglalkoztatja. Mária Terézia rendelete alapján 1787-ben Győri Királyi Nemzeti Főbb Rajzoló Iskola nyílik a megyeház utcában. Révai Miklós, az iskolaalapító rajzmintákat készít, a hazafias szellem növelése érdekében a korona Bécsből Budapestre hozatalakor Győrött ünnepéget szervez, feldiszipetti a várost, magyar ruhában jár. Az iskola iránti ügyszeretetét bizonyítják szavai:

" Betsüld az oskolát...

S terjesszed, ápoljad, hol módját láthatod.

Terjed véle Nyelved, nemzedet is tágúl."

Majd végül a pesti egyetemre kerül és teljeseedik vágya, kiteljesedik munkássága: költő, nyelvtudós, és iskolaalapító lesz.

A JUBILEUMI ÉVFORDULÓN megemlékezünk róla, szeretnénk figyelmeteket feléje fordítani. **Pályázatot írunk ki** munkássága egyegy részének feldolgozására. Várjuk jelentkezéseket! Ünnepi előadások hangzanak el februárban gazdag tevékenységének bemutatására. Megyei helyesírási versenyt szervezünk januárban - Révai nyelvészeti munkásságát is jelképezve. Kiadvány jelenik meg róla, amellyel segítjük a magyar felvilágosodás irodalmának tanítását. Akik a legtöbbet tettek, és a legértékesebbet nyújtották, Révai-emlékéremmel jutalmazzuk. Várjuk közreműködéseket, köszöntsük méltóan iskolánk névadóját, a 250 éve született Révai Miklóst!

Matek diákolimpián voltam a nyáron

...És leszállt a repülőnk Ferihegyen. Nagyon távolinak tűnt ez a pillanat az elején: újra itthon - nyakunkban az érmünkkel. Megérte a hosszás felkészülés: az egész tanévben kéthetente olimpiai szakkör a Budapesti Műszaki Egyetemen, amit Reiman István tanár úr tartott, (és tart idén is). Márciusban volt az első válogató verseny. A szakköri teljesítmény és ez alapján indulhattunk 4-en, Tepsi (Terpai Tamás), Kiss Gergő, Gyenes Zoli és én a Magyar-Izraeli Olimpiai Felkészülési Versenyen, melyen a magyar csapat az izraelivel mérhette össze erejét egy, a szabályaiban az olimpiával megegyező típusú versenyen. (A korábbi évekhez hasonlóan mi voltunk a jobbak.) A második, egyben döntő válogató versenyre májusban került sor. Itt is, és az elsőt is 3 példát kellett megoldanunk 4 és fél óra alatt. Már nem kellett sokáig várni és izgulni, amíg kiderült: Tepsivel, Gergővel, Zolival, Dokival (Devecsery András) és Lukács Lacival együtt én is tagja vagyok a csapatnak. A tartalék Harangi Viktor.

A háromhetes felkészülés első és harmadik hete szintén a BME-n zajlott Reiman István, illetve Dobos Sándor tanár úr vezetésével. Egyetlen vidékiként (Lukács Laci miskolci, de ő nem vett részt a felkészülésen) Zoliéknál aludtam. A második héten Balatonfüreden készültünk együtt a románokkal. Amekkora szerencsénk volt, végig esett az eső, hatalmas orkánszél fújta, a víz pedig 15 C-os volt, úgyhogy egyszer sem fürödtünk a Balatonban. Persze időnk sem nagyon volt rá: délelőttönként 2 - 2 előadás, délután az előző nap feladott kb. 10 feladat megbeszélése. Mindez angolul. Azért egy "szárazabb" délutánon megvertük fociban a románokat, és jutott idő sakkozásra, bridzsezésre és párnacsatára is.

A felkészülés után volt egy hét pihenő, majd elérkezett a nagy pillanat: repültünk Bukarestbe. A verseny előtt volt még két nap Romániában, amikor mindenki másképp próbált pihenni, készülni: néhányan sétálni mentünk a belvárosba Dobos tanár úrral (a helyettes vezetőnkkel, aki minden nap körtemuzsikával ébresztett minket), volt aki egész nap az ágyán feküdt, volt aki zenét hallgatott. Megkerestük a két másik magyart: Keszegh Balázst, aki a szlovák, és Kunszenti-Kovács Dávidot, aki a norvég csapat tagja volt. Dávid még csak 8-as volt, de ez már a harmadik olimpiája. (Ez nemcsak őt, hanem a norvég iskolarendszert is minősíti.) A verseny mindkét napján 4 és fél óránk volt 3 - 3 feladatra. Pelikán József tanár úr, aki a csapat vezetője volt, magyarázta a magyarul írott megoldásainkat a zsűrinek. Csak a második példa miatt lett egy kicsit dühös ránk, mert csak Tepsi és Doki oldotta meg, pedig ahhoz hasonló látunk a felkészülésen. Mindegyik feladat 7 pontot ért, így összesen 42 pontot lehetett elérni. 42, 41 és 40 pontos dolgozat nem volt, 39 pontos 3 db, egy román fiúé, egy ukráné és Tepsié. A 453 induló versenyző közül 38-an kaptak I. díjat: a legalább 28 pontot elérők, köztük Tepsi, 70-en II. díjat, akik legalább 19 pontot értek el: köztük Kiss Gergő (19 pont), Keszegh Balázs (19 pont), Devecsery András (21 pont), Kunszenti-Kovács Dávid (22 pont), Lukács Laci (27 pont) és én (26 pont), 110-en III. díjat, köztük Gyenes Zoli (15 pont). A magyar csapat Kína, Oroszország, Vietnam, Románia, Bulgária, Belorusszia, Dél-Korea, Irán, Tajvan és USA mögött 11. lett a nem hivatalos csapatversenyben a 81 induló ország közül.

A verseny után megtekintettük Bukarest főbb nevezetességeit (többek között a hatalmas Ceaucescu-palotát), kirándultunk Sinaiába és Branba, ahol megnéztük a hírhedt Drakulakastélyt. Gyenes Zolinak pont aznap volt a szülinapja, ezért Dobos tanár úr egy szalmakalappal, mi a csapattagok pedig egy üveg Tuborg sörrel ajándékoztuk meg, amiből éppen egy korty jutott mindenkinek. A záróünnepségen megjelent Emil Constantinescu köztársasági elnök is. Ebből is látszik, mekkora jelentőséget tulajdonítanak a románok a matematikai diákolimpiának. A szervezés jó volt, a csapat végig jól érezte magát, de július 22-én, amikor hazaértünk, már senki sem bánta, hogy végre nekünk is kezdődik a nyári szünet.

A vihar

Egy fecske szállt Anglia délkeleti partjai felől. Egyiptomba tartott, a Nílus partjára. Mikor rátalált helyére, körbepöccsült és boldogan csicsgergett. Felkereste kedvenc lótuszvirágait, és élvezte, hogy itt értékesnek tartják, csodálják. Legfőképpen azonban a szikrázó napsütés kápráztatta el, és társai csicsgergő hívogatóására elcsábult, és velük játszadozott. Ám mire eljött a tavasz, nagyon fájt a szíve az otthonáért, hol a "Boldog Herceg" csodái várják. Elindult hát, vissza, hol lelkében érzelmek és gondolatok születtek. Utközben váratlanul hatalmas vihar támadt. A messzi óceán tombolt dühében. A kislefecske szíve riadtan vert: "Nem jutsz te haza soha már!" Kétségbeesett, de rendíthetetlenül csapkodott szárnyaival, elszántan nézett szembe a lehetetlennel... Igazán hitte, hogy legyőzheti a természetet. Menedékre azonban nem talált. A szél magával ragadta, és elsodorta messzire. A nyílt óceán felé. Hogy megmaradt, meghalt-e, nem tudja senki. Egy biztos: nem látták soha többé...

Egy arc a Révaiból - Lados Balázs

Riportunk egy szokásos hétfő reggelen egy jó forró bögre tea mellett készül az ALIBI-ben, éppen egy három napos eltévedős, hülyéskedős, evős-ivós buli után, úgyhogy eléggé takarékon vagyunk. A riport alanya *Laj, Lados Balázs*, a Révai egyik legpopulárisabb személye, akit valószínűleg mindenki ismer. (Aki nem annak fizetnek egy kört!) Vezéregyéniség, soha nem tud tétlenül üldögélni, nem is kiemelkedő tanulmányi sikereiről oly híres, hanem szervező tevékenységéről, rendkívüli közvetlenségéről, "jó fej"-ségéről, na és persze az "alig" észrevehető kis pöttyről...

Lados Balázs

Szünetekben megtalálható Árkádiában, és felismerhető a szájából kilógó nyalókáról. Egy éve került az osztályunkba (CET-LIK), de "Lajosságának" köszönhetően napok alatt be tudta lopni magát a többség szívébe. Mindenhol ott van, ahol érvényesülni tud, ahol szervezni kell valamit, nagyon segítőkész. Ennyit bevezetőnek. Mivel nem vagyunk túl aktívak ma reggel, leegyszerűsítjük a kérdezősködést:

Mesélj magadról Laj! Kezdd az elején!

Tizenhét évvel ezelőtt, egy véletlen folytán megszülettem Mosonmagyaróváron, ahonnan szüleimmel kis idő múlva Pécsre költöztünk, mivel mindketten a pécsi Közgázra jártak. Itt öt-hat évig egyetemi koleszban éltünk. Már ekkor mindig körül voltam véve emberekkel, talán emiatt is lett eléggé társasági lény belőlem. Majd miután szüleim lediplomáztak, Győrbe költöztünk, azóta itt tengetem életem. Általános iskolába először a Mórába, aztán a Feketébe jártam. Ott is részt vettem szervező munkákban, pl. suliujság, bulik, ünnepi műsorok, beszédek...stb.

Hogy kerültél a Révaiba?

Majdnem krúdys lettem, mert felvettek az IFO szakra, de végül a Révai mellett döntöttem. Ennek több oka is volt: közelebb van, sok ismerősöm járt már ide (ők is ajánlották), meg azért elég jó híre van Győrben a sulinak. Felvételiztem, és bekerültem az E osztályba.

Második után kimentél egy évre Amerikába. Ez hogy történt?

Mindig is vonzott a másik kontinens. Jó atyám is folyton unszolt, hogy pályázzak meg valamit. Teljesen véletlenül találtam rá a Rotary klub pályázatára, amin első helynek az USA-t, majd Ausztráliát és Izlandot jelöltem be (feltétlenül angol nyelvterületre szerettem volna menni). Tudni kell, hogy másodikas koromban nem voltam túl jó tanuló, így sok esélyt nem láttam magam előtt.

Mikor megtudtam - mindenki nagy csodálkozására -, hogy nyertem, örömben elterültem a szobámban és csak röhögtem.

Mit csináltál kinn?

Végzős évfolyamba jártam Long Island-en, New York-tól nem messze. Leérettségiztem, majd felvételiztem, és két egyetemre is felvettek, de ez még ösztöndíjjal is egy vagyonba került volna elvégezni, így hazajöttem. Rengeteg barátot szereztem, és még egyszer szándékozok visszatérni. Amúgy ez a plusz egy év arra volt a legjobb, hogy adott egy kis időt gondolkodni azon, hogy mit akarok kezdeni az életemmel.

Miután visszajöttél miért választottad a mi osztályunkat?

Ismertem a tanáraitokat, ill. a matek kiemelt tagozat megfelelt céljaimnak.

Terveid?

A Közgázra szeretnék menni, nemzetközi kapcsolatok szakra. Egyetemre olyan raszta séróm lesz, hogy csak!

Változtatnál-e valamit a suliban?

Alapvetően a magyar oktatási rendszert tartom rossznak. Adatbankot próbálnak belénkpréselni, aminek a későbbiekben nem sok hasznát vesszük. Gyakorlatiasabb oktatás kellene, több lehetőség a diákoknak, hogy érvényesülhessenek.

Mit csinálsz szabadidődben?

Legszívesebben kimegyek a természetbe, civilizálatlan helyekre; kisebb társasággal túrázni, kalandozni, állatkodni. A lényeg, hogy kicsit kivetkőzhessenek a hétköznapi szürkeségéből.

Sport?

Általánosban öttusáztam, amit egy lóbaleset miatt abba kellett hagynom. Ezután párbajtőröztem, majd három évig kenuztam. Végül hetedikben elkezdtem kosarazni. Most a lánykosárcsapat edzését vállaltam el itt a suliban.

Mi a helyzet a nőekkel?

Hiszek az igaz szerelemben, hogy mindenki talál magának ezen a nagy világon egy társat. Elég romantikus lélek vagyok, de családalapításra legalább 30 éves koromig nem akarok gondolni. Per pillanat épp keresgélek. (Lányok figyelem!!)

Egy-két kedvencedet mondd el! Kedvenc pia...stb.?

Télen napi 3-4 tea, no meg imádok egy társasággal valahol leülni, sörözgetni és beszélgetni egy nagyot. (Laj nagyon szerény, nem is meri megemlíteni a Laj-felest, amit ő talált fel, pedig tök jó! Bővebb tájékoztatás esetén keresd fel a 106-os termet!) És ha már a kedvenceknél járunk, muszáj megemlítenem, hogy a kötött pulcsi a gyengém, és az egyetlen abszolút favorit az életemben.

Hogy állsz a zenével?

Szombathelyi Szaniszló tanár úr noszogatóására kezdtem el gitározni másodikban, ez addig fajult, hogy a révais hagyományokat követve szeretnék majd a Kisfaludy napokon egy révais csapattal fellépni, két gitár, plusz egy cselló meg hegedű, valamint egy tam-tam dob felállásban. József Attila-verseket dolgoznánk fel, vagy valami ilyesmit fogunk játszani. (Laj megint nagyon szerény, így nekem kell megemlíteni haveri körökben ismert és népszerű dalt, amit ő írt, címe: Moha.)

Diákönkormányzat?

Tavaly a véneki diákparlament után alakultunk. Azóta elnökségi tag és sportfelelős vagyok. Idén nem tevékenykedem túl aktívan időhiány miatt. Viszont Pesten majd mindenképpen szeretnék csatlakozni valami ifjúsági szervezethez vagy diákmozgalomhoz, mert egyrészt érdekel a téma, másrészt meg egyszerűen nem tudok megenni egy helyben. Rohangálok mindig, mint a mérgezett egér.

Mit üzensz diáktársaidnak?

Az első két évben bulizzatok sokat! Harmadiktól viszont vegyétek komolyabban a sulit, de persze ilyenkor se kell otthon megpunnyadni.

Köszönjük szépen Laj! Sok sikert a továbbiakhoz.

Zöld Tímea, Pardavi Petra 12.C

Maradandó élményünk: a nyári gólyatábor

A helyzet ismert mindenki számára, aki ült már iskolapadban: már öt perce meredten bámuljuk az óránkat, nagyon nehezen telnek a (percek) pillanatok, és igen, most a másodpercmutató az utolsó kanyarba ér, kezdődhet a visszaszámlálás: 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, zéró... Igen! Agyunkban és gyomrunkban ezer csengő szólal meg, míg végre felharsan az igazi, máséhoz nem fogható hangja! Kicsengettek!! Véget ért a hetedik óra! Mindenki korgó gyomorral rohan ki a teremből, és útját a menza felé veszi. Mármint venné, ha a folyosón nem lenne akkora torlódás, mint a 71-es úton a napfogyatkozás előtt egy nappal. A szokásos fincsi ebéd után másfél órával már a lakás ajtaján topanok be. Nagy kincs van nálam: a nyári fényképek. Köztük pedig a gólyatáborban készültek. Hát igen, a gólyatábor...! Akkor még minden "más" volt. Sütött a nap, és "szabadok" voltunk. Mennyire vártam ezt a tábort! Az új osztálytársakat, az új környezetet. Augusztus 23-án délelőtt kíváncsian és csomagokkal megrakva indultunk. Már a buszon elkezdődött az ismerkedés, a leendő osztálytársak megismerése. Hamar elértük utunk célját: fél tizenkettőkor már a táborban voltunk. Az előző turnus "ránk várt", mivel azzal a busszal szállították őket haza, amivel mi is jöttünk. Néhány hangos "testvér!" kiáltás és örömujjongás jelezte, hogy régi osztálytársakra bukkantunk az előző csoportban. Hamarosan mindenki elfoglalhatta a szálláshelyét. Tízágys szobákban voltunk "elraktározva". Aznap délutánra nem volt semmi "komoly" program, csak a strandolás. Este pedig kiderült, hogy "még mindig tudjuk, mit tettél tavaly nyáron". Kedden délelőtt felsétáltunk a kilátóba, ahonnan ráláttunk a Balatonra. Este pedig Almádiba mentünk át, ahol az elsősök "kiélhették magukat utoljára". Hiszen másnap nehéz nap állt előttünk: "a szivatás", a "népáztatás", az "avatás" - nevezzük, ahogy akarjuk, egy a lényeg, kemény feladatok vártak ránk. Reggel mindenki már a végrendeletét fogalmazta, mert el volt készülve a legborzalmasabbra is. De nem volt elég fantáziánk az extrém feladatok kitalálására -, nem úgy a másodikoknak - ki tudja talán saját, tavalyi élményeikből merítették? - akik kitétek magukért. A sörösüveg körül futás, bekötött szemmel etetés, a lisztfújás mind, mind csak gyerekjátéknak számított. Összesen 18 feladattal kellett megbirkóznunk. Különleges emlékeket - volt, akiben mély lelki sebeket - hagyott az egyik feladat. A lényege mindössze annyi volt, hogy fekvőtámaszt kellett csinálni. Csak egy picit rendhagyó módon: Vigyázni kellett a fiúknak, hogy ne nyomják agyon az alattuk fekvő lányt. Volt,

aki 67-et is le tudott nyomni így. Az "erősebbik nem leendő tagjainak" mégsem ez a feladat volt a kedvence, hanem a mustáros zsemle evés. No, de nem azért, mert annyira szeretik ezt a csemegét... De jobb, ha erről inkább megkérdezitek a résztvevőket!

Utolsó feladatként egy "örökzöld slágert" kellett előadni népi, heavymetal, techno és opera (változatban) stílusban. A halláskárosult zsűri ezután összeadta a pontokat, de még nem árulta el a végeredményt. Erre másnap este a táborútnél került sor. Első az "Életben maradtak" csapata lett. Már pislákol a tűz, mikor előkerültek a gitárok, és éjszakába nyúló éneklés kezdődött. Pénteken rendhagyó módon reggel hétkor szólalt meg a reggelit jelző kolomp, mivel aznap Füredre kirándultunk. Az Almádiból induló hajón kevesen néztük a csillámló Balatont, mivel mindenki mélyen aludt az út alatt. Az üdülőhelyen már élénkebbek voltunk, és hamar felfedeztük a fűtött helyeket, mivel eső esett, és hűvös volt. Délutánra azért kiderült az ég, és lehetett sétálni. Este pedig otthon megállapítottuk, hogy elég jó kis nap volt. Hétfőgőn pedig a szabadprogram alatt sokat aludtunk, és jól elfoglaltuk magunkat. Csak vasárnap este kellett tízkor lefeküdni, hogy Kedves Szüleink frissen kapjanak vissza bennünket. Hétfőn délelőtt fél tizenegykor indultunk vissza, miközben a másodikosok fehér zsebkendőt lobogtatva búcsúztak tőlünk. Hazatértünk után még pihenhattünk, hogy másnap frissen, "önként és dalova" kezdhessük a tanévet. Nagyon hasznos volt ez a tábor, és sajnálhatja, aki nem jött el!

Mi, mostani elsősök már nagyon várjuk a jövő nyarat, hisz a "következő nemzedék" beavatásának feladata ránk hárul. Úgyhogy befejezésékként csak annyit mondanék: **Reszketetek leendő Révaisok!!!**

Idő

Éjszaka - mint mindig - lekapcsoltam a televíziót, kihúztam a dugóból, bereteszeltem az ajtót, majd a mosakodás mindennapos, egyhangú szertartása után lefeküdtem aludni. Álom volt a szemeimben, de mégsem tudtam átlépni azt a láthatatlan, illékony határt, ami álom és ébrenlét között dereng. Valami alig hallható, ütemes zaj törte meg az éj csendjét, és ütközött fülembé.

Egyre jobban hallottam:

Tik-tak, tik-tak, tik-tak,...

A falóra az előszobában - gondoltam -, más nem lehet.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak,...

Egyre hangosabban:

Tik-tak, tik-tak, tik-tak,...

Zengett a fülemben:

Tik-tak, tik-tak, tik-tak,...

Zúgott a fejem:

Tik-tak, tik-tak, tik-tak,...

Minden idegszálam

pattanásig feszült:

Tik-tak, tik-tak, tik-tak,...

Ezt nem lehet kibírni!

Tik-tak, tik-tak, tik-tak,...

Letépem magamról a

takarót és vad robajjal

átvágattam az előszobába.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak,...

Várjunk csak... ez az óra áll.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak,...

Eszeveszett dühvel

földhöz vágom, millió darabra esik szét.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak,...

Arcomon eltorzult, hajamba markolok, szemem

elvörösödik. Elvergődöm a bejárati ajtóig, feltépem, kirohanok az utcára.

Arcomba csap az idegtépő lárma.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak,...

Eszeveszett kínok között elordítom magam, de a monoton, fülsüketítő hangzavar mindent elnyel.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak...

Most is hallom.

Lósz Ákos 10.B

A Ruha a lélek tükre

"A megjelenés tükrözi az illető magával és másokkal szembeni igényességét, környezetéhez való viszonyát, a társaság iránti elkötelezettségének mértékét és a többiek iránti megbecsülését. A ruházat kifejezheti egy kisebb-nagyobb közösséghez való tartozásunkat, normáink elfogadását. Vannak kollektívák, amelyek kötelezően előírják tagjaiknak bizonyos ruhadarabok viselését. Más, lazább közösségek [pl. egy iskola] is elvárják, hogy az oda tartozók ne szegjék meg az ott szokásos öltözködési szabályokat." (Ottlik Károly: Protokoll)

Hogyan tükröződnek a kialakuló jellemvonások az öltözködés és a divat egyéb területein itt, nálunk, a Révaiban? Természetszerűleg egy iskolai közösségben kialakulnak olyan viselkedési, öltözködési szokások, amelyek meghatározzák az egyén helyét az iskolán belüli csoportokban.

Első ránézésre...

...az ember akarva akaratlanul a külső alapján ítél meg mindenkit először. Kik jönnek velünk szembe egy átlagos nap a folyosón? Először a fiúkat vegyük szemre! Emberünk rocker kategóriába tartozik. Fekete nadrág, a jobbik fajtából. Acélbetétes bakancsán koncertek földbedöngölő nyoma. Pólóján "jönnek a férgek" felirat és a hozzátartozó hányásközpontot ingerlő kép. Emberünk haja középhosszú, enyhén zsíros, másfél hetes. Fülében fülhallgató, száz decibellel gördülnek a melódiák. Gyorsan követi őt a sportos típusú fiunk; kényelmes, sportöltözéke ("márkás vagyok") és sprayillata - főleg az utóbbi - igazán nyomot hagyhat bennünk. Tisztes méretű, csatos cipőben kopog végig előttünk egy raver típusú ifjú. Tiszta és új testre szabott gatyója fölött domborodó, gyanta illatú mellkasához tapad pólója. Felette mellközépig kigombolt ing száll. Arcán barnított közöny, mely a hatást vadássza. Bőre ápolat, haja dinnyényi zselével beállított. Jobb esetben festetlen. Mármint a haja. Elegáns kategóriájú hímneműnk szintén ápolat, haja mosástól fénylik. Farmer, pulóver, parfümillat, gondozott bőr... A különösen elegáns viselet még nálunk sem jellemző. Éva lányait se hagyjuk ki, hiszen a nők azok, akik a divat követését életük egyik sarkalatos pontjának tekintik. A raver v. diszkós lányok mindenki által jól ismert kiegészítői: két sámlit a lábukra kötve, piszkafa lábaikra tapadó fekete nadrág, derékig érő pulcsicska, toppocska. Hajuk többnyire festett, egyenfrizúra; körmük mű és festett, arcuk a maszk alatt festetlen. Egyenmaszkjuk a lefelé biggyedő barna száj, a kifejezéstelen fekete kontúrral kiemelt szem. Mintha hajójuk zátonyra futván karanténba kerültek volna, olyan egy az a csoport, akiket az öltözködés választékossága jellemez, a legújabb divat-irányzatokat követik - divatos haj(szín), előnyös smink, drága és új ruhák. Sokan vannak, akik mérsékelten követik a divatirányzatokat. Törpe kisebbséget alkotnak az egyéni módon öltözködők. A különböző öltözködési kasztokhoz tartozás azonban azt a veszélyt hordozza magában, hogy ránk sütnék ruhánk miatt egy jelzöt, ami a belső tulajdonságunkat akarná jellemezni. A külcsín valamilyen módon jellemez bennünket, képet ad bizonyos intelligenciáról; de ez csak az egész egy része. Lehet, hogy az iskolában dolgozó tanárok tudják Y-ról, hogy rendes gyerek, mindig tiszta és pontos, becsületos, habár igénytelenül öltözködik zenei ízlése miatt. De ezt nem tudják azok az idegenek, akik szembe jönnek vele az utcán. Ám az, hogy valaki hová tartozik, nem csak személyiségétől, hanem a szülők pénztárcájától is függ. Itt is vannak szegények és gazdagok, bár nem élesen elváló két csoportról van szó. De ha az a valami (hívhatjuk pozitív kisugárzásnak), nincs meg, az Isten pénze se lehet elég...

És aki a ruha alatt van

Amikor egy elsős bekerül a gimnáziumba, látja a különböző stílusokat, majd végül ő is képviselője lesz egy trendnek, felveszi annak a csoportnak a szokásait, amelyhez tartozni akar. Itt szoktak kialakulni a stílustörések. Ez a különböző stílusú ruhák, kiegészítők ízléstelen egymás mellé válogatása. (pl.: acélbetétes bakancs, diszkós nadrág, jogging felső...). Az is elgondolkoztató, ha

valaki egyik hónapról a másikra lecseréli a ruhatárát, és vele együtt szokásait. Régen rossz, ha valaki elhatározza, mától kezdve én pedig rocker leszek. Az igazi stílusnak belülről kell jönnie; a külső csak hozzáöltözik, nem pedig a lélek idomul a felvett ruhához.

"Belső érzékünk mindig formálni fogja a divat szabályait; mindenkor többféle divat kínálkozik, s ezek követésére több mód is van. Fontos szabály: a divat területén mindenki olyan nyelvet beszéljen, hogy az megfeleljen belső egyéniségének." (André Maurois)

Vannak persze olyan egyéniségek, akiknek stílusát aztán átveszik a többiek. Ők a "menők".

Meliorisz Andrea

Tízórai Doszpot Péterrel

Egy meleg szeptemberi szombat délelőtt mindketten egy felforrósodott panelszobában "punnyadtunk" és unottan döglöttünk a pamlagon... Nos, igen. Ezt is tehattuk volna, de mi "randiztunk" - nem kisebb és nevesebb személlyel, - mint - **Doszpot Péter**. S nem csak jól éreztünk magunkat, de egy picit talán mi is segítettünk, hisz belépőjegyünkkel a Kálvária úti Ének-Zenei Általános Iskola diákjainak étkeztetéséhez járultunk hozzá.

S hogy is találkoztunk a "**sztárrendőrrel**"? Szerény felszereltségünk ellenére velünk ugyanúgy beszélgetett, mint a Kisalföld "riporter-csillagaival". A szokás szerint talpig feketébe öltözött Doszpot úr, ha csak öt percet is, de ránk szánt mozgalmas életéből. Az interjút csakis úgy vállalta, ha mobilon hívják, azonnal indulnia kell.

Normális gyermekkorra volt. Mint úgy általában az emberek, ő sem szerette a matekot, a kémiát, a fizikát és az oroszot. Nem tartozott a jeles tanulók közé, de mindig fontosnak tartotta a tanulást. **TEHÁT TANULJATOK FIATALOK!!!**

A Rendőrtiszti Főiskola elvégzése után került a budapesti Teve utcai Rendőr Főkapitányság gyilkossági csoportjához. Az eltelt tíz esztendő során az Életvédelmi Csoport alezredesévé léptették elő. Jelenleg egy ötvenfős csapat segítségével derítik fel a bűnügyeket. Bár azt gondolnák, hogy a bűnözők körében nagy tekintélyre szert tett csoport "Stallone-stílusban" járja a fővárost (ajtókat törnek be, nyílt utcán lövöldöznek), tévednének. Ezen akciókhoz ugyanis elég sok hivatalos papír kitöltésére van szükség. Noha a munkáját nem tartja veszélytelennek, a családja biztonságáért egy percig sem aggódik. Mert egy írásba nem foglalt szabály alapján, mind a bűnözők, mind a hivatalos szervek részéről a család szent.

A véres gyilkosságok látványa már nemigen viseli meg a nyomozót, hisz az évek alatt már "hozzá szokhatott". Egy gyilkosság felderítése összehangolt munkát igényel. Fontos a helyszínen talált adatok, nyomok rögzítése, a szemtanúk kihallgatása és az általános pánikhangulat megelőzése.

Doszpot Péter alezredes véleménye szerint a bűnözés átalakult. Bár Magyarország tranzitország és a bűnözés fejlődik, a magyar rendőrök még mindig jobb helyzetben vannak, mint külföldi kollégáik. A bérgyilkosok száma növekedett és a bűnözés minősége is fejlődött.

"Nektek azt üzenem, hogy csak az lehet áldozat, aki tesz érte valamit". Magyarul, ha nem akarsz belekeveredni, nem muszáj. A döntés joga a tied.

A nap továbbra is forrón sütött. Ő feltette fekete napszemüvegét, s a megbecsült ugyanakkor szerény ember méltóságával kísértált a Kálvária úti Általános Iskola kapuján tudva, hogy a fővárosba visszatérve talán egy újabb gyilkos és hulla várja.

Kiss Krisztina, Piszkei Nikolett

"Hölgyeim és Uraym!"

(A most következő cikk írója kis előszót mellékel fő témájához, ezzel segítve saját elfogultságának megértését, meg persze próbálja a sok furcsa jellel felkelteni az átlag révais olvasó figyelmét. +//*/***%! +...=?:-+//*/***%! +..=?:-+//*/***%!+...=?:- Az előszónak itt vége.)

...a nyáron megismertem valakit. Valamit, amit még sohasem éreztem. Nem, ez a fél mondat nem az "Egy drogos naplója" c. szövegből való, bár bizonyos értelemben hasonlít a két "szer" hatása: mindkettő olyan állapotba keríti az embert, hogy addig nem tapasztalt világok nyílnak meg előtte. Persze mindez nagyon elvontan hangzik, pedig nincs szó ördögösségről, csak egy vért izzasztó, öt napos, Uray Péter vezette mozgásszínház-tréningről, amin a nyáron a Gyermek Ház jövöltárból részt vett a paThalia színpad is. Kb. ahhoz hasonlított a napi leizzadásunk foka, mintha egy bőszerkóban futottunk volna le jó néhány kilométert 40 fokban. A furcsa az, hogy hagyományos értelemben véve nem mozogtunk annyira sokat; ehelyett órákon keresztül minden egyes mozdulatunkra, izmunkra koncentrálni kellett, mert sokszor nemcsak saját, hanem a társunk testi épsége is ettől a "figyelmességtől" függött. Amibe belekóstoltunk, mert teljes elsajátításához évek kellene, az a KONTAKT TÁNC. Uray Péter Budapesten tanít főleg drámatagozatos iskolákban, illetve vezeti a tavalyi év legjobb alternatív társulatának választott Panborót. Azt hiszem, az egész paThalia nevében leírhatom, hogy megbabonázott minket. Ha az első nap legalább tíz véraláfutással ér véget, vagy bizonyos fokú mazochizmus vagy Uray Péter kell ahhoz, hogy visszatérjen az ember. Másnap így fél óráig soroltuk, hogy hol fáj, mennyire, kinek, hogyan, és persze tanultunk is - néha már térdvédő híján zsebkendőt használtunk, hogy ne szisszenjünk fel minden gurulásnál vagy forgásnál. Az órák viszont repültek, és alig akartuk abbahagyni... Hogy mit is csináltunk? Pár méterről dőltünk a többiek által font "kézponyvára" (azaz repültünk), parkettán csattantunk jó nagyokat, ha nem sikerült egy-egy talajmozdulat, egymást húztuk-toltuk-vezettük karral, fejjel, törzssel, vállunkra kaptuk a másikat, átgördültek a hátukon - az alapokat sajátítottuk el. Aztán egyszer csak vége lett az egésznek. Volt egy kis bemutató pénteken, de az már rajtunk múlik, tovább visszük-e az "Uray-örökséget"... Így is feltehetném a kérdést: Könnyű-e leszokni a drogról? Válasz: a paThalia függő. (Nekem is furcsa, hogy miért a drog jutott eszembe hasonlatként. Azt hiszem, a legtöbb fiatal nem ismer más utat az eksztázis eléréséhez, jó parasztasszonyosan: "csak a szex, a pia meg a drog". Hát, a lista igazításra szorul...)

Halmai Gábor 12.F

"Rohan az idő..."

Az évek telnek, múlnak. S mi egyre csak taposunk a malmot. Észre sem vesszük, hogy telik az idő. Pedig már a harmadik évet kezdtük meg a Révaiban. A folyosón új, fiatalabb, lobbanékony emberkék sétálnak velem szembe. S én nem tudom eldönteni, ő most elsős, vagy másodikos. Tény, öregszenk. Az évekkkel együtt mi is komolyodtunk, érettebbek és talán bölcsőbbek lettünk. Hátunk mögött van már a gimi fele, ezzel együtt jó néhány sulibuli, bál, és nem utolsó sorban Fűzfűn eltöltött jó pár nyár. Milyen más volt mikor mi voltunk a golyák! Akkor az idők mennyivel tapasztaltabbaknak tűntek. S talán most rólunk gondolják ezt az újak. Idén mi állítottuk össze az avatásra a megoldásra váró feladatokat. Mi meséltünk az iskoláról, a tanárok szokásairól, a révais dolgokról. Mi avattuk be őket a gimi rejtelseibe, kis trükkökkel, praktikákkal láttuk el a "kicsiket". Érdekes dolog látni, ahogy felfedezik az öreg iskola vén falai mögött rejlő titkokat. Szemükben csillog valami, ami egykor az én szememben is égett. A minap egy elsős látott meg a folyosón, s az után érdeklődött, hogy merre van az "R" terem. Én csak mosolyogtam rajta, és útbaigazítottam. Ők még olyan frissek, energikusak. Mi már kicsit lassabban kullogunk a folyosókon, míg ők elviharzanak mellettünk. Míg ők nevetve vizsgálják a tanárok ifjúkori képeit a táblókon, mi újra és újra rápillantunk, és megyünk tovább. Jó nézni, mikor a csengőszóra rohannak be az osztályba, míg minket még a tanár is alig tud bezavarni nekünk már kicsit komolyabb dolgok járnak a fejünkben, mint pl.: a nyelvvizsgák, hogy melyik egyetemre kéne jövőre jelentkezni, ehhez milyen fakultációkra kell járni.

Nekik még azon jár az eszük, hogy "Nézd, milyen édes az a harmadikas srác". Hát igen! Jó nekik! Még csak ismerkednek a dolgokkal. Majd pár év múlva ők is így látják a helyzetet, mint most én. S akkor ők mosolyognak majd azon, ha egy golya nem találja meg az "R" termet.

Piszkei Nikolett 11.C

Ausztráliában jártam...

Sokunk álma cserediákként megismerni egy másik országot. *Nánai Georgina* egy évet töltött Ausztráliában, és rengeteg élménnyel tért haza. Ezekről kérdezgettem:

Hogyan kaptad ezt a lehetőséget?

A Rotary Club pályázatára jelentkeztem. Egy kérdőívet töltöttem ki, amiből megismerhettek engem és a világról alkotott véleményem. Ezek alapján döntöttek, nem csak a tanulmányi átlag számított.

Milyen családhhoz kerültél?

Már az elutazásom előtt leveleztünk és a fárasztó repülőút után boldogan, egy nagy magyar zászlót lengetve fogadtak. Egy év alatt 5 családnál laktam, de sajnos semelyikükönél nem volt velem egykorú "testvérem", így a szülőkkel alakult ki bensőséges viszony.

Mesélj az iskoláról!

Egyházi iskolába jártam, ahol egyenruhát kellett hordani. 6 tantárgyat kellett tanulnom. Én matekot, fizikát, angol irodalmat, számítástechnikát és zenét választottam, és persze hittant, mert az kötelező volt. Az évfolyamon mindenki ismert mindenkit, a tantárgyakat pedig képességeink szerint kisebb csoportokban tanultuk. 8 óra 45-kor volt az első közös ima, és a programok ismertetése, 9-kor kezdődött a tanítás. Az első két óra 55, a harmadik és a negyedik óra 50 perces volt, utána 2 óra ebédszünet, majd még két 45 perces óra. Általában 4-re értem haza. Szerintem így nagyon kevés idő

maradt délután különórákra vagy a tanulásra, bár sokkal kevesebbet kellett tanulni mint itthon. Szóbeli feleltetés nem volt, a dolgozatra pedig százalékot kaptunk. A 70%-os dolgozat már nagyon jónak számított. A tornaóra pedig heti egyszer volt, de akkor egész délután sportoltunk. A tanár-diák viszony sokkal barátságosabb, ott a tanár egy partner, aki segít elsajátítani az anyagot.

Hogyan telt egy átlagos napod?

Hurwillambahba jártam iskolába, ahova iskolabusz viszi a gyerekeket. A suliban gyakran unatkoztam, délután teniszeztam vagy zenéltem. A család néha szervezett "barbecue partykat", ahova a család ismerősei jöttek el.

Milyenek az ausztrál fiatalok, hogyan szórakoznak?

Nagyon barátságosak, segítőkészek. Az osztályommal a 3.osztály 2.félévét és a 4.osztály 1.félévét jártam, hiszen náluk januártól decemberig tart a tanév. Ők már január óta felvételi lázban égnek. Hétvégeken rendeznek házibulikat, és a bankett után egy egész baráti társaság beköltözik a Surfens Paradise negyed egyik hotelébe. Itt vannak a szórakozóhelyiségek, és egy héten át itt buliznak.

Mennyire ismerted meg Ausztráliát?

A Rotary Club szervezett áprilisban egy 3 hetes túrát Ausztrália északi és középső részére. Jártunk opálbányákban, megismerkedhettem az öslakosság művelését, ami nagyon tetszett.

Mit tudnak Magyarországról?

Elég keveset. Hallottak már a magyar paprikáról, gulyásról, és hogy a fővárosa Budapest. Persze sok magyar él kinn, egyszer egy cipőbolt eladónőjéről derült ki, hogy magyar. A klub szervezett külön magyar estet, ahol hazai ételeket ehettünk és népzene szólt.

Tervezed, hogy visszatérsz?

Természetesen. Nagyon hiányzik minden, hiszen ott van egy másik családom, másik életem. Tartjuk a kapcsolatot a barátaimmal, akiktől egy hatalmas ausztrál zászlót kaptam ajándékba, amit mindenki aláírt. Egyetem alatt megpróbálok kijutni valahogyan.

Sok szerencsét!

Kóbori Sarolta 12.B

A médiaoktatás Magyarországon és a Révaiban - ez az egész média olyan megfoghatatlan

Az alcím egy már elballagott révaistól származik, ki 4 év alatt annyit tudott meg a médiáról, amit a hangosban hallott: "a médiásoknak pénteken filmvetítés, szombaton órájuk lesz". Mi is ez az egész? Még az átkos rendszerben létezett egy rendelet, miszerint tanévenként 4 irodalomórán filmművészettel kell(ene) foglalkozni. De mivel az irodalomtanárok nem filmtanárok, ez elégnevetséges lenne, így az ötlet elfelejtődött. Pedig a filmezés is egy művészeti ág, még ha kevesen tudnak, illetve kevesen vesznek tudomást róla.

Az irodalomban, festészetben és a zenében mindenki számára egyértelmű, hogy mi művészi és mi nem. A Júlia, Tiffany és Danielle Steel regényeket össze sem hasonlíthatjuk szépirodalmi

művekkel: Kosztolányival, Balzackal. Nehéz lenne egy napon említeni az impresszionista festészetet az utcákon árult igen kedves lovacska, kiscica giccses remekművekkel. A zenében pedig szintén nem egy szinten áll Szandi és Mozart.

A filmek között is megvannak ezek a különbségek. Ahogy az író a szavakkal teremti meg saját kifejezőmódját, a rendezők a filmtechnikát felhasználva alakítanak ki olyan képi világot, ami csak Rájuk jellemző. A filmnek is megvannak a Maga korszakai: német expresszionizmus, cseh vagy francia újhullám... és vannak olyan klasszikusai, akiket minden magát műveltnek tartó embernek tudni illik: Fritz Lang, Godard, Truffaut, Fellini, Antonioni... és még sorolhatnám.

Miért van az, hogy őket meg sem említik az ország hatodik legjobb gimnáziumának tanóráin? A legtöbb fiatal azt hiszi, hogy a Plazaban vetített filmek jelentik a film világot. Félreértést elkerülendő, szükség van a szórakozásra, a vígjátékokra, romantikus limonádéokra is, de ezeket elfelejtjük már néhány óra múlva. De ami elgondolkoztat, és olyan katarzist adhat, mint bármelyik színházi előadás, az nem a tinihorror vagy a "mindenki meghal és a főhős a jó nővel az oldalán, elmotorozik" akciófilmek.

A NAT-ban már szerepel tantárgyként a mozgóképkultúra, és már megjelentek az első tankönyvek is. Az ELTE-n jövőre indul először főszakként a média. A kereske delmi csatornák megjelenésével egyértelművé vált, hogy szükség van filmművészettel, sajtóval foglalkozó tantárgyra, hiszen ez a jövőben megélhetési lehetőséget fog biztosítani.

A Révaiban a média fakultációra jelentkezőknek havi egy péntek szabad volt. Ekkor nézték meg a filmeket, amiket szombaton elemeztek. Persze egyre többen lettek azok, akik ellógták a pénteket, és nem jöttek el szombaton, fennen hirdetve, hogy ők médiások. Érthető tehát a tanári kar ellenszenvé, de sajnos azok is bűnhődtek, akik komolyan vették a médiaoktatást. Nekik így a péntek délután és a szombat is foglalt, ami elég megerőltető.

Martin Ferenc egyedi stílusban értelmezi és tanítja a filmművészet történetét, Pölöskey István pedig a médiaismeretet és a rendelkezésünkre álló eszközökkel filmkészítést oktat. Sok érdeklődő volt az elsősök között, remélem nem fognak lemorzsolódní, és egyre többen lesznek azok, akiknek véleménye a "művészfilmekről" nem csak ennyi: ...unalmasak, és csak a rendezőjük érti őket, bár általában ezek az emberek életükben nem, láttak olyan filmet, ami képi világában, vagy mondanivalójában bármi köze lenne a művészfilmekhez.

Kóbor Sarolta 12.B

Ha van öt perced...

Szervusz! Kicsit megújulva, megszépülve Téged is várunk az iskolai könyvtárban.

Otthonossá varázsolt kis termünkben szeretnénk megajándékozni a csend perceivel, az elmélyült olvasgatás, halk beszélgetés, a kezdő irodalomkutatás élményével.

A muzeális kötetetek, a gazdagodó kortárs irodalom, a számítógépes keresés és zenehallgatás, a másolás és főként a barátok várnak Rád MINDEN tanítási napon 8-14 óráig a földszint 9-esben.

Bartl Istvánné és Galgóczi Katalin könyvt. tanár könyvtáros (igh.)

Ismét Diákparlament

Október 15-én, pénteken, idén is összeült a **Diákparlament**. Összesen négy előadás meghallgatására volt lehetősége a résztvevőknek. Osztályonként két tanuló vett részt a rendezvényen, ami a lehető legjobb hangulatban zajlott. Esett szó sportról, aminek rejtjelmeibe Kovács Tivadar, - a Városi Sportbizottságtól -, avatott be minket. Hallhattunk előadást a rádiózás, újságkészítés, és a buliszervezés részleteiről is, Fábián György szavaiban. Természetesen személyesen is váltottunk szót az előadások közti rövid szünetekben, mind az előadókkal, mind a többi résztvevőkkel. Így módunk volt megvitatni az említett, és ezeken kívül még szóba kerülő témák minket érintő részeit. Örülünk, hogy ott lehettünk, e, - most már mondhatjuk -, hagyománnyá váló rendezvényen.

Zöld Katalin és Tatai Katalin